

Nr 74.

Ankom till riksdagens kansli den 21 april 1933 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om utrotande av berberis å viss mark ävensom en i ämnet väckt motion.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 3 mars 1933 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 200, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga här nedan intagna förslag till lag om utrotande av berberis å viss mark.

I samband med propositionen har utskottet till behandling förehäft en i anledning av proposition inom andra kammaren väckt, till utskottet hänvisad motion, nr 464, av herr *Linnér*, vari hemställts, att 1 § i den föreslagna lagen må erhålla delvis annan lydelse än Kungl. Maj:t föreslagit.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för Kungl. Maj:ts förslag, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet.

Beträffande innehållet i motionen hänvisas till den här nedan lämnade redogörelsen.

Gällande lagstiftning om utrotande av berberis innefattas i lagen den 20 juni 1918 (nr 400) om utrotande av berberisbuskar å viss mark. I 1 § av lagen stadgas, att, där förhållandena inom något hushållningssällskaps område sådant påkalla, Konungen äger, på framställning av hushållningssällskapet och vederbörande landsting, förordna, att buskar av vanlig berberis (*Berberis vulgaris*) skola inom hushållningssällskapet område eller viss del därav genom jordinnehavarens försorg utrotas å mark, belägen på mindre avstånd än två hundra meter från åker; dock att förordnandet ej må omfatta dylika buskar i botaniska trädgårdar, som äro förbundna med högre undervisningsanstalter. Enligt stadgande i 2 § skall i förordnande, varom i 1 § sägs, tillika utsätas viss tid, inom vilken utrotandet skall var verkställt. Tiden må sättas olika för olika delar av det område, förordnandet avser. I 3 § stadgas, att, om innehavare av mark, som i 1 § avses, uraktlåter att inom utsatt tid verkställa föreskriven utrotning av å marken växande

berberisbuskar, skall han straffas med böter från och med tio till och med två hundra kronor, och må utrotandet på den skyldiges bekostnad verkställas genom vederbörande åklagarmyndighets försorg. I 4 § upptages en bestämmelse om åtalsrätt, och 5 § innehåller vissa bestämmelser om bötesfördelning m. m. I 6 § stadgas, att förordnande enligt lagen skall tillika med erinran om påföljd av förseelse däremot genom Kungl. Maj:ts befallningshavandes försorg på statsverkets bekostnad införas i länskungörelserna och i en eller flera tidningar inom orten samt anslås på lämpliga ställen inom det område, förordnandet avser. Enligt 7 § av lagen ankommer på Konungen att meddela föreskrifter angående förbud mot försäljning och plantering av berberisbuskar. Lagen trädde i kraft den 1 augusti 1918.

Genom kungörelse den 3 oktober 1929 (nr 302) angående förbud mot saluhållande och plantering av berberisbuskar har Kungl. Maj:t jämlikt 7 § i 1918 års lag förordnat, att buskar av vanlig berberis (*Berberis vulgaris*), däri inbegripet dess varieteter, ej må utan Kungl. Maj:ts tillstånd hållas eller utbjudas till salu eller planteras; dock att detta förbud ej gäller utbjudande till salu av berberisbuskar till botaniska trädgårdar, som äro förbundna med högre undervisningsanstalter, eller plantering av berberisbuskar i dylika trädgårdar.

Sedan framställningar om en revision av den gällande lagen gjorts från skilda håll, anbefalldes Kungl. Maj:t den 13 januari 1933 lantbruksstyrelsen att i samråd med statens växtskyddsanstalt verkställa utredning rörande frågan om berberisbuskens utrotande samt utarbeta de förslag i avseende å hithörande lagstiftning, vartill utredningen kunde föranleda; och förklarade Kungl. Maj:t tillika, att vid förslagens upprättande borde, bland annat, iakttagas, att lagstiftningen i ämnet fortfarande i så måtto bleve fakultativ, att lagbestämmelsernas giltighet för visst område gjordes beroende av framställning från lokala organ, exempelvis hushållningssällskap och landsting.

I skrivelse den 16 februari 1933 har *lantbruksstyrelsen* inkommit med framställning om ändrad lagstiftning angående utrotande av berberis samt tillika överlämnat ett förslag till ny lag i ämnet. Enligt lantbruksstyrelsens förslag, vari benämningen »berberisbuskar» utbyttis mot benämningen »berberis», skulle utrotningstvånget utvidgas samt avse dels all mark, obroende av dess läge i förhållande till åker, dels ock såväl vanlig berberis med dess varieteter som andra svartrostförande arter av samma släkte. Lagbestämmelsernas giltighet för visst område skulle fortfarande vara beroende av framställning från hushållningssällskap och landsting, men förordnande om lagens tillämpning skulle alltid meddelas för helt hushållningssällskapsområde, ej för del därav. I fråga om område, för vilket förordnande meddelats enligt den gamla lagen, skulle de nya bestämmelserna — efter viss övergångstid — automatiskt bliva

tillämpliga. Skyldighet att ombesörja utrotningen, som enligt gällande lag åvilar »jordinnehavaren», skulle enligt lantbruksstyrelsens förslag åligga jordägaren eller, där jorden vore med nyttjanderätt upplåten, nyttjanderättsinnehavaren, varjämte för mark, upplåten allenast med rätt till bete, föreslagits, att ägaren skulle svara för utrotningen, varvid emellertid innehavaren av betesrätten vore skyldig att på anfordran mot skälig ersättning i erforderlig utsträckning till utrotningsarbetets utförande ställa arbetsfolk och dragare jämte redskap för hantlangning och vattenkörning till jordägarens förfogande. Lantbruksstyrelsen har vidare föreslagit borttagande av den rätt till bötesandel, som för närvarande tillkommer åklagare och angivare, varjämte bestämmelsen om rätt för åklagarmyndigheten att verkställa försummat utrotningsarbete omformulerats för att förtydliga, att åklagarmyndigheten i fall av försummelse utan vidare vore berättigad att låta verkställa utrotningsarbetet.

Lantbruksakademiens förvaltningskommitté har, efter remiss, den 24 februari 1933 avgivit utlåtande över lantbruksstyrelsens framställning samt därvid såsom eget utlåtande överlämnat ett av *akademiens ekonomiska avdelning* till förvaltningskommittén avgivet yttrande, vari hemställts om vissa ändringar i lantbruksstyrelsens förslag, framförallt innebärande, att Kungl. Maj:t skulle genom särskild kungörelse bestämma, på vilka arter utom *Berberis vulgaris* lagen skulle äga tillämpning.

Departementschefen har anfört följande.

»Den nu gällande berberislagen synes vara behäftad med vissa brister, och åtskilliga framställningar om en revision av densamma hava, såsom av den förut lämnade redogörelsen framgår, blivit gjorda hos Kungl. Maj:t. Med hänsyn till att revisionen angivits vara av brådskande natur finner jag, lika med lantbruksstyrelsen, frågan härom böra upptagas till närmare prövning utan avbidan på slutförandet av den lantbruksstyrelsen anbefallda utredningen rörande lämpliga åtgärder av ekonomisk och organisatorisk art för berberisbuskens utrotande. Såsom i ärendet föreslagits bör revisionen av den gällande lagstiftningen lämpligen ske genom utfärdande av en ny lag i ämnet.

Den betydelsefullaste av de föreslagna ändringarna torde vara den, som avser borttagande av den nu stadgade begränsningen av utrotningsskyldigheten till mark, belägen på mindre avstånd än 200 meter från åker. Otillräckligheten av en sålunda begränsad utrotningsskyldighet får anses vara bestyrkt genom de efter tillkomsten av 1918 års lag vunna erfarenheterna. Vid det genom några hushållningssällskap utförda arbetet för ett planmässigt utrotande av berberisbusken inom vissa delar av landet har också utrotningsarbetet utsträckts att gälla all mark, oberoende av dess läge i förhållande till åker. De därvid vunna resultaten skulle kunna befaras bli väsentligen tillintetgjorda, om den nuvarande begränsningen av jordbrukarnas utrotningsplikt alltjämt bibehölles i lagstiftningen. Av

nu angivna skäl tillstyrker jag de i förevarande avseende föreslagna ändrade bestämmelserna. Lantbruksstyrelsens förslag om borttagande av bestämmelsen, att förordnande om berberisbuskens utrotande skall kunna meddelas för viss del av ett hushållningssällskaps område, finner jag mig även böra biträda, varvid jag dock, lika med lantbruksstyrelsen, förutsätter, att Kungl. Maj:t skall äga att, där särskilda skäl härtill föreligga, medgiva undantag från lagens tillämpning för visst område.

Även i ett annat hänseende har en utvidgning av utrotningstvånget föreslagits. Utrotningstvång föreligger enligt den gällande berberislagen allenast för vanlig berberis (*Berberis vulgaris*). Lantbruksstyrelsen har nu först föreslagit ett tillägg till nuvarande bestämmelser av innehåll, att i vanlig berberis även skola inbegripas dess varieteter. Detta tillägg, som överensstämmer med ett motsvarande stadgande i den jämlikt 7 § i 1918 års lag utfärdade kungörelsen den 3 oktober 1929 angående förbud mot saluhållande och plantering av berberisbuskar, torde emellertid endast innefatta ett förtydligande av den nu gällande lagen. Däremot innebär det av lantbruksstyrelsen framlagda lagförslaget såtillvida en utvidgning av utrotningstvånget, att utrotningen enligt förslaget skall utsträckas även till sådana andra arter av släktet *Berberis* än *Berberis vulgaris*, som kunna visas vara bärare av smittämnet. Mot denna utvidgning av utrotningstvånget, som måste anses stå i överensstämmelse med lagens syfte, har jag icke något att erinra. Beträffande den närmare utformningen av bestämmelserna härom anser jag emellertid, att det av lantbruksakademiens ekonomiska avdelning framförda förslaget, att Kungl. Maj:t genom särskild kungörelse skall bestämma, på vilka arter utom *Berberis vulgaris* lagen skall äga tillämpning, bör följas. I detta sammanhang torde jag tillika få nämna, att jag biträder lantbruksstyrelsens förslag, att den i gällande lag använda benämningen »berberisbuskar» skall utbytas mot benämningen »berberis», vilken här torde vara riktigare, då berberis förekommer ej endast som buske utan jämväl såsom planta eller träd.

Beträffande den nuvarande bestämmelsen, att utrotningsskyldigheten åligger »jordinnehavaren», har anmärkts, att den är oklar till sin innebörd, samt framhållits, att det därför uppstått svårigheter vid tillämpningen av densamma. Mot de av lantbruksstyrelsen härutinnan föreslagna bestämmelserna synes mig kunna erinras, att det även i andra fall av nyttjanderättsupplåtelse än upplåtelse av betesrätt kan vara obilligt att ålägga nyttjanderättshavaren utrotningsskyldigheten. Jag åsyftar härvid framför allt vissa av de i 1 kap. 7 § nya jordabalken angivna upplåtelse av nyttjanderättskaraktär, exempelvis upplåtelse av rätt till stembrytning, torv-, ler- eller grustäkt. För egen del har jag funnit mig böra stanna för ett stadgande av innebörd, att utrotningsskyldigheten som regel skall åläggas jordägaren men att denna skyldighet, där jorden är upplåten på arrende, skall åläggas arrendatorn. Såvitt angår mark, som är

upplåten med en begränsad nyttjanderätt, skall sålunda enligt det av mig föreslagna stadgandet utrotningsskyldigheten alltid åligga jordägaren. Någon bestämmelse av det innehåll, som lantbruksstyrelsen föreslagit beträffande upplåtelse av mark med betesrätt, har jag icke ansett erforderlig.

Vad angår lantbruksstyrelsens förslag i övrigt anser jag mig nu endast böra beröra övergångsbestämmelserna till den nya lagen. Dessa torde böra avfattas i överensstämmelse med vad lantbruksakademiens ekonomiska avdelning i sitt yttrande föreslagit. Den nya lagen torde böra träda i kraft den 1 juli 1933.

Lantbruksstyrelsens förslag till ny lag har inom jordbruksdepartementet blivit i vissa delar omarbetat i enlighet med de av mig nu tillstyrkta grunderna samt dessutom i några avseenden underkastats en formell överarbetning.»

Motionären har till stöd för sin hemställan anfört i huvudsak följande.

»Propositionen innebär — i jämförelse med vad som läser vara avsett med ett av lantbruksstyrelsen i ämnet avgivet förslag — att i vissa fall av nyttjanderätt skyldigheten att sörja för utrotning av berberis skulle åligga jordägaren i stället för rättighetens innehavare. Så skulle bli förhållandet med nyttjanderätt, som avses i nyttjanderättslagens hyreskapitel. Enahanda torde bli fallet med avseende å jord, upplåten under tomt rätt eller boställe, som på lön besittes av tjänsteinnehavare, exempelvis prästgård. Å andra sidan läser utrotningsskyldigheten, om jorden är upplåten med betesrätt, enligt propositionen komma att åligga innehavaren av sådan rätt. Enligt vad jag inhämtat, ha under det hittills bedrivna utrotningsarbetet dylika fall visat sig i praktiken kunna medföra vissa svårigheter. Dessa anses kunna lösas med den av lantbruksstyrelsen angivna ståndpunkten.

I enlighet härmed bör såsom huvudregel uppställas, att utrotningen skall åligga jordägaren. Från denna regel göres undantag för det fall att jorden innehaves med allmän nyttjanderätt. Med denna formulering läser undantaget med gängse terminologi komma att omfatta även innehavare med hyresrätt eller tomt rätt, åbor och boställsinnehavare. För speciella nyttjanderätter böra dock modifikationer göras, dels så, att i sådana fall, som avses i 1 kap. 7 § nyttjanderättslagen, skyldigheten helt skall vila på jordägaren, dels ock så, att, då allenast betesrätt innehaves, skyldigheten uppdelas mellan ägaren och den betesberättigade i överensstämmelse med lantbruksstyrelsens förslag.»

På grund av vad sålunda anförts har motionären hemställt, att 1 § i den föreslagna lagen om utrotande av berberis å viss mark må erhålla följande lydelse:

»1 §.

Där förhållandena — — — hushållningssällskapets område utrotas.

Skyldighet att ombesörja utrotningen åligger jordägaren. Den så-

lunda för ägaren stadgade skyldigheten skall, där jorden innehaves med annan nyttjanderätt än i 1 kap. 7 § lagen om nyttjanderätt till fast egendom avses, i stället gälla för innehavaren, dock att med avseende å område, som upplåtits med rätt till bete, innehavaren av betesrätten allenast är skyldig att till utrotningsarbetets utförande ställa arbetsfolk och dragare jämte redskap för hantlangning och vattenkörning till förfogande mot skälig ersättning.

Förordnande, varom ovan nämnts, må ej omfatta berberis i botaniska trädgårdar, som äro förbundna med högre undervisningsanstalter.»

Utskottet.

Utskottet anser en revision av den gällande berberislagen vara behöflig. Särskilt torde den nuvarande bestämmelsen om begränsning av utrotningstvånget till mark belägen på mindre avstånd än 200 meter från åker göra lagen mindre lämplig för sitt ändamål att tjäna som medel i kampen mot svartrosten, eftersom erfarenheten numera visat, att rostsporerna kunna spridas på mycket större avstånd än 200 meter från berberisens växtplats. Utskottet tillstyrker därför Kungl. Maj:ts förslag om 200-metersgränsens borttagande. Efter de vunna erfarenheterna om rostsporeernas stora spridningsförmåga måste det framstå som ett önskemål, att bestämmelserna om berberisens utrotande vinna så allmän territoriell giltighet som möjligt. Då det oaktat bestämmelsernas giltighet för visst område ansetts fortfarande böra göras beroende av framställning från hushållningssällskap och landsting, måste det anses riktigt såväl att bestämmelsen, att förordnande om berberisbuskens utrotande skall kunna meddelas för allenast en del av ett hushållningssällskaps område, blivit borttagen som ock att de nya bestämmelserna efter viss övergångstid gjorts automatiskt tillämpliga å områden, för vilka förordnande enligt den gamla lagen meddelats. Emellertid förutsätter utskottet, att vid den pågående utredningen om stödätgärder av ekonomisk och organisatorisk art från det allmännas sida särskild hänsyn tages till de jordinnehavare, för vilka 200-metersgränsens borttagande kan verka alltför betungande.

Mot förslaget, att utrotningstvånget skall avse såväl vanlig berberis med dess varieteter som andra svartrostförande arter av samma släkte har utskottet intet att erinra.

Vad beträffar frågan om vem skyldigheten att ombesörja utrotningen bör åligga, finner utskottet, i likhet med departementschefen, den nuvarande bestämmelsen, att dylik skyldighet åligger »jordinnehavaren», vara alltför oklar för att böra bibehållas. Kungl. Maj:ts förslag, att skyldigheten skulle åligga jordägaren eller, där jorden är upplåten på arrende, arrendatorn, synes emellertid i vissa fall leda till mindre lämpliga konsekvenser. Sälunda skulle som en följd av detta förslag jordägaren bliva skyldig att utrota berberis å mark, som innehaves av annan med åborätt, tomträtt eller hyresrätt eller som på lön besittes av tjänstinne-

havare. I dylika fall torde det vara naturligare att lägga skyldigheten på nyttjanderättsinnehavaren, eftersom denne innehar marken och jordägaren måhända icke utan särskilt medgivande skulle kunna vinna tillträde dit. Utskottet vill därför förorda, att utrotningsskyldigheten skall i regel åvila jordägaren men beträffande mark, som innehaves med annan än partiell nyttjanderätt, åläggas innehavaren. Såvitt angår mark, som är upplåten med partiell nyttjanderätt, anser utskottet, liksom departementschefen, att utrotningsskyldigheten skall åligga jordägaren. Dock finner utskottet, i motsats till departementschefen, en särskild bestämmelse erforderlig angående mark, beträffande vilken allenast rätt till bete tillkommer nyttjanderättsinnehavaren. Vid tillämpning av Kungl. Maj:ts förslag skulle det nämligen bliva svårt att avgöra, om dylik mark vore att anse som utarrenderad eller icke. Troligen skulle nyttjanderättsinnehavare med i grunden lika rättigheter komma att behandlas olika, allteftersom — vid utarrendering av inägojord — allenast betesrätt upplåtits till utägorna eller jämväl dessa utarrenderats men med förbehåll om skogsavverkningsrätt för jordägaren. Enligt utskottets åsikt böra sistnämnda båda fall behandlas lika; och det ur billighetssynpunkt mest tilltalande förfaringssättet synes därvid vara att, såsom lantbruksstyrelsen föreslagit, fördela bördan av utrotningsarbetet mellan jordägaren och betesrättsinnehavaren så, att den sistnämnde mot skälig ersättning skall tillhandagå med hantlangning men jordägaren i övrigt svara för utrotningen. Mot den av lantbruksstyrelsen härutinnan föreslagna bestämmelsen kan dock erinras, att betesrättsinnehavarens skyldighet till deltagande i arbetet gjorts till en rent civilrättslig förpliktelse gentemot jordägaren. Då det icke torde vara lämpligt att i en lag av här förevarande beskaffenhet införa bestämmelser om enskildas inbördes förhållanden, bör bestämmelsen i stället, i överensstämmelse med vad motionärens förslag innebär, givas det innehållet, att både jordägaren och betesrättsinnehavaren, envar i vad på honom ankommer, åläggas offentligrättsligt ansvar för utrotningsarbetets utförande. För att lagen skall erhålla den innebörd, utskottet åsyftat, bör 1 § formuleras i överensstämmelse med vad motionären föreslagit samt 3 § underkastas en mindre, formell omredigering.

I övrigt biträder utskottet Kungl. Maj:ts förslag.

Under återopande av det anförda får utskottet hemställa,

- 1) att riksdagen, med förklaring att ifrågavarande proposition ej kunnat i oförändrat skick antagas, måtte för sin del antaga följande

Lag

om utrotande av berberis å viss mark.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Där förhållandena inom något hushållningssällskaps område sådant påkalla, äger Kungl. Maj:t på framställning av hushållningssällskapet och vederbörande landsting förordna, att vanlig berberis (*Berberis vulgaris*), däri inbegripet dess varieteter, samt andra arter av för svartrost (*Puccinia graminis*) mottaglig berberis skola inom hushållningssällskapets område utrotas. *Skyldighet att ombesörja utrotningen åligger jordägaren eller, där jorden är upplåten på arrende, arrendatorn.*

Förordnande, varom *nyss* nämnts, må ej omfatta berberis i botaniska trädgårdar, som äro förbundna med högre undervisningsanstalter.

1 §.

Där förhållandena inom något hushållningssällskaps område sådant påkalla, äger Kungl. Maj:t på framställning av hushållningssällskapet och vederbörande landsting förordna, att vanlig berberis (*Berberis vulgaris*), däri inbegripet dess varieteter, samt andra arter av för svartrost (*Puccinia graminis*) mottaglig berberis skola inom hushållningssällskapets område utrotas.

Skyldighet att ombesörja utrotningen åligger jordägaren. Den sålunda för ägaren stadgade skyldigheten skall, där jorden innehaves med annan nyttjanderätt än i 1 kap. 7 § lagen om nyttjanderätt till fast egendom avses, i stället gälla för innehavaren, dock att med avseende å område, som upplåtits med rätt till bete, innehavaren av betesrätten allenast är skyldig att till utrotningsarbetets utförande ställa arbetsfolk och dragare jämte redskap för hantlangning och vattenkörning till förfogande mot skälig ersättning.

Förordnande, varom *ovan* nämnts, må ej omfatta berberis i botaniska trädgårdar, som äro förbundna med högre undervisningsanstalter.

2 §.

I förordnande, varom i 1 § sägs, skall tillika utsättas viss tid, inom vilken utrotandet skall vara verkställt. Tiden må sättas olika för olika delar av det område, förordnandet avser.

*(Kungl. Maj:ts förslag)**(Utskottets förslag)*

3 §.

Uraktlåter jordägare eller *arrendator*, som i 1 § avses, att inom utsatt tid verkställa föreskriven utrotning av å marken växande berberis, som är mottaglig för svartrost, straffes med böter från och med tio till och med tvåhundra kronor; och må den försumlige åliggande åtgärder, sedan han blivit underrättad, verkställas genom vederbörande åklagarmyndighets försorg. Kostnaden härför må av åklagarmyndigheten omedelbart uttagas hos den försumlige.

3 §.

Uraktlåter jordägare eller *nyttjanderättsinnehavare*, som i 1 § avses, att inom utsatt tid verkställa föreskriven utrotning av å marken växande berberis, som är mottaglig för svartrost, straffes med böter från och med tio till och med tvåhundra kronor; och må den försumlige åliggande åtgärder, sedan han blivit underrättad, verkställas genom vederbörande åklagarmyndighets försorg. Kostnaden härför må av åklagarmyndigheten omedelbart uttagas hos den försumlige.

4 §.

Förseelse, varom i denna lag sägs, åtalas av allmän åklagare.

Böter, som ådömas enligt denna lag, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas enligt allmän lag.

5 §.

Förordnande enligt denna lag skall tillika med erinran om påföljd av förseelse däremot genom vederbörande länsstyrelses försorg på statsverkets bekostnad införas i länskungörelserna och i en eller flera tidningar inom orten samt anslås på lämpliga ställen inom det område, förordnandet avser.

6 §.

Genom särskild kungörelse bestämmer Kungl. Maj:t, på vilka arter av släktet *Berberis* utom *Berberis vulgaris* denna lag skall äga tillämpning. Vad sålunda kungöres skall gälla även beträffande område, för vilket förordnande om utrotning redan meddelats, då kungörelsen träder i kraft; börande i denna stadgas viss tid, inom vilken, såvitt angår sådant område, utrotningen av berberisart, vilken icke förut varit föremål för utrotningsarbetet, senast skall vara verkställd vid påföljd, som stadgas i 3 §.

7 §.

På Kungl. Maj:t ankommer att meddela föreskrifter angående förbud mot försäljning och plantering av berberis.

*(Kungl. Maj:ts förslag)**(Utskottets förslag)*

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1933, då lagen den 20 juni 1918 (nr 400) om utrotande av berberisbuskar å viss mark skall upphöra att gälla.

I fråga om område, för vilket förordnande meddelats enligt sistnämnda lag, skall den nya lagen gälla som om förordnandet meddelats enligt denna; dock att beträffande mark, som är belägen på längre avstånd från åker än 200 meter, bestämmelserna i 3 § av den nya lagen icke skola träda i tillämpning förr än den 1 juli 1935.

2) att motionen II:464 må anses besvarad genom vad utskottet under 1) hemställt.

Stockholm den 21 april 1933.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 69.
